

zahrnuje vše, čeho dle povahy nemoci, pokud se týče dle zásad vědy lékařské, po případě podle zvláštních předpisů v konkrétním případě k řádnému lékařskému ošetření nemocného třeba. Jen v těchto mezích lze přiznati pokladnám právo, určovati způsob lékařského ošetření svých členů. V daném případě šlo o nemoc infekční. O tom, jakým způsobem mají býti léčeni nemocní toho druhu, vydán byl v oboru správy zdravotní zvláštní předpis, podle něhož člen musil býti odevzdán do ošetřování infekční nemocnice městské. Zákonný podklad pro předpisy takové spatřovati jest v ustanovení zákona ze 14. dubna 1913, č. 67 ř. z. (§ 7.). Volba způsobu ošetřování byla tudíž v daném případě vyloučena a pokladna jest proto k náhradě léčebného nemocnici infekční zásadně povinna.

Zákon nemocenský z roku 1888 vymezil povinnost pokladen k poskytování bezplatné lékařské pomoci časově na 20 neděl (§ 6., odst. 3.); z toho zásadního předpisu stanovil výjimku v odst. 3. § 8. v tom směru, že v případě, byl-li pojištěnec ošetřován v nemocnici veřejné, pokladna povinna jest zpravidla nahraditi nemocnici léčebné za dobu nejdéle 4 neděl. Nepochybno jest, že jest to ustanovení výjimečné proti všeobecné zásadě, vytčené v § 6. Nelze ho proto užiti na jiné nemocnice, než právě veřejné, a nesprošťuje proto ani stěžovatelku povinnosti k náhradě léčebného městské infekční nemocnici (pokud se týče městu Praze) za dobu ošetřování, pátým týdnem počínající. Stěžovatelka také projevila, že o léčení člena v nemocnici věděla, ne-li dříve, tedy zajisté v době, kdy mu vyplatila nemocenské za dobu, pátým týdnem počínající. Nemůže však ani činiti nárok, aby povinnosti k náhradě léčebného za uvedenou dobu byla sprostěna do sumy nemocenského, členu za tu dobu vyplaceného, neboť, věděla-li, poskytujíc nemocenské, že člen byl ošetřován v nemocnici, bylo v první řadě její věcí, aby se přesvědčila, pokud by jí to snad nebylo známo, byla-li to nemocnice veřejná či nikoli.

Předpis č. XXIV zákona z 15./5. 1919, č. 268 Sb. z. a n. dlužno jest vykládati tak, že při likvidaci nemocenských pokladen, na základě tohoto článku prováděné, veškeré jmění zrušené pokladny, jež vybudě po uhrazení závazků zrušené závodní nemocenské pokladny, musí býti vydáno okresní nemocenské pokladně, přejímající její dosavadní členy, a to nehlédě na jinaké snad ustanovení stanov.

• (Nález nejv. správ. soudu ze 17./10. 1921, č. 5966.)

Úřadu nelze důvodně upírati práva, aby proti podnikateli závodu, jemuž z vůle zákona bylo jmění závodní nemocenské pokladny svěřeno, vydával opatření, jmění tohoto se týkající.

Jmění závodní nemocenské pokladny svěřeno jest podle předpisu § 47., č. 9 nem. zák. z r. 1888 podnikateli závodu. Ustanovení pod č. 4 téhož paragrafu ukládá podnikateli, aby obstarával účetnictví a správu pokladny na svou zodpovědnost a svůj náklad zřízenci jím ustanovenými. Z tohoto předpisu a z dalších ustanovení § 47., č. 5, 7 a 8 vyplývá, že podnikatel za správu jmění pokladny závodní jest zodpověden a v mezích oněmi předpisy stanovenými za jmění pokladny ručí.

(Nález nejv. správ. soudu z 22./10. 1921, č. 13.404/21.)

b) Pensijní:

Vyslovilo-li pořadem instančním ministerstvo sociální péče, že válečný drahotní přírůstek sluší započítati při zařazování do stupnic služného po rozumu § 3. zák. pensijního, nebyl tím porušen zákon.